

[Boeck-Hansen.]

Jeg er ikke ganske sikker paa, at Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab ikke kunde være kommet til denne Sandhed ad anden Vej, men nu har man altsaa valgt at fremkalde den ved en Lov, og dette har vi intet som helst at erindre imod. Jeg kunde tilføje, at hvis man i sin Tid fra De samvirkende Fagforbunds Side havde fremsat Ønske om at faa gennemført en Pristalsregulering, der først og fremmest tog Hensyn til Prisniveauet for de allernødvendigste Livsfornødenheder, kunde maaske mange Bekymringer have været sparet. Det burde være sket for lang Tid siden, endnu dengang man havde en Pristalsregulering, men nu vil man altsaa søge at gennemføre det. Men lige saa godt som det er for Forligsnævnets Formandsskab at kunne blive sat ind i, hvor store Priserne paa de allernødvendigste Livsfornødenheder er, lige saa vigtigt er det, i hvert Fald i mine Øjne, at dette Formandsskab bevarer sin fuldkomne Bevægelsesfrihed.

Det er naturligvis givet, at de laveste Lønninger maa ikke være lavere, end at de er tilstrækkelige til at dække Omkostningerne ved Livets Førelse; naar derimod Lønningerne ligger saa højt, at de ikke er i Nærheden af Udgifterne til de allermest nødvendige Livsfornødenheder, skulde man ikke tro, at en Vejledning som den her foreslaaede var nødvendig. Der er mange Lønninger, der ligger langt højere, og dem vil man dog vist ikke forhøje, saa længe der er adskillige Tusinde Mennesker, hvis Lønninger ligger lavere, og hvis Lønninger dog ikke kommer ind under den samme Regulering. Der er nemlig mange Hundrede Tusinde Mennesker, der ligger paa meget lave Indtægter, og der er mange, hvis Indtægter er beskaaret netop ved, at Staten har grebet ind; disse Mennesker burde man maaske ogsaa tænke lidt paa. Man maa ikke tro, det er ualmindeligt, at der blandt Industriarbejderne og Haandværkerne er Folk, der tjener en 5 000—6 000 Kr. om Aaret. Naar man ligger saa højt i Lønning, er det nu engang nødvendigt, at man bærer med paa de tunge Byrder, som den vanskelige Tid lægger paa vore Skuldre. Jeg erkender, at der er mange, hvis Lønninger ligger saa lavt, at de maaske ikke kan være med til det, men de højere Lønninger maa i hvert Fald være med.

Ogsaa jeg synes, det er godt, at Formandsskabet staar frit, idet det jo kunde tænkes, at det ad anden Vej vilde bøde paa Urimeligheder, som man ikke kan bøde paa direkte ved en skematisk Ændring af

Lønningerne. Det kunde jo tænkes, at man vilde gennemføre et Forsørgertillæg el. lign.; derfor anser jeg det for meget, meget værdifuldt, at dette Formandsskab staar frit. Jeg forstaar derfor heller ikke ganske den ærede socialdemokratiske Ordfører, der lod en vis Kritik skinne igennem. Vi har jo altid haft en meget stor Tillid til dette Formandsskab, og ogsaa specielt til den ledende af Formændene. Der har lydt mange Lovord netop fra denne Talerstol om Formanden for Arbejds- og Forligsnævnet; og jeg mener, at der ikke er fjerneste Grund til at fremkomme med nogen som helst Kritik. Derfor forstaar jeg heller ikke, hvad det vil sige, at en saadan Lovgivning skulde have andre Konsekvenser end netop den, at Særpristallet skal tjene til Vejledning for Formandsskabet. Endnu er der nemlig ikke sket Arbejderne nogen Uret paa de private Lønningers Omraade. Det maa man vel have Lov til at sige. Naar man undersøger Lønningernes Stigning siden 1938, kommer man jo til det Resultat, at Arbejderne har faaet Lønstigninger, der ligger gennemsnitligt paa 12,2 pCt., og de private Funktionærers Lønstigning ligger endogsaa højere, saaledes at man fra Statens Side egentlig ikke kan kritisere de private Erhverv, specielt naar henses til, at Tjenestemændenes Lønstigning kun ligger paa 4,4 pCt. Naar det er Tilfældet, saa skulde Kritikken efter min Mening dog ikke komme fra Statens Side.

Men skal Lønningerne reguleres, saa bør man vel ogsaa tænke paa de Indtægter, som den store Middelstand her i dette Land har. Ved den store Middelstand tænker jeg særlig paa de mindre næringsdrivende og de mindre Haandværkere. Deres Indtægter er kun steget med 0,9 pCt., det vil sige, at de bogstavelig talt ikke er steget. Saa er der andre Mennesker, for hvem der overhovedet ikke er indtraadt nogen Lønstigning. Jeg tænker paa de Mennesker, der i Løbet af deres Arbejdsdag, deres Liv, har sparet saa meget op, at de har kunnet klare sig paa deres gamle Dage og har sparet Stat og Kommune for Aldersrenteudgifter til dem. De Mennesker har jo overhovedet ingenting faaet i Tillæg — ja, de har faaet en Udbyttereguleringslov, men om den har hjulpet paa deres Indtægter, ved jeg ikke. Der er altsaa mange, mange Mennesker, som ikke er kommet videre godt fra det. Dette Særpristal, som man nu vil indføre, og som skal angive, hvad de mest nødvendige Levnedsmidler o. s. v. kommer til at koste — kunde det ikke ogsaa bruges med Hensyn